

SARAH J. MAAS

NOVELA K SÉRII
TRÓN
za
SKLA

VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

NOVELA K SÉRII

TRÓN
Le
SKLA

Sarah J. Maas
je autorka týchto kníh:

séria Trón zo skla
TRÓN ZO SKLA
KORUNA Z TEMNOTY
ZRODENÁ Z OHŇA
KRÁLOVNÁ V TIEŇOCH
BÚRKA V IMPÉRIU

Novely k sérii Trón zo skla
VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV
VRAHYŇA A LIEČITEĽKA
VRAHYŇA V PÚŠTI
VRAHYŇA V PODSVETÍ
VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

VYMAĽOVANKA K SÉRII TRÓN ZO SKLA

Séria Na dvore z trňov a ruží
NA DVORE Z TRŇOV A RUŽÍ
NA DVORE Z HMLY A BESU

SARAH J. MAAS

NOVELA K SÉRII

TRÓN
Le
SKLA

VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

slovar

The Assassin and the Empire
Copyright © Sarah J. Maas 2012
Map copyright © Kelly de Groot 2012
Cover illustration © Talex
Translation © Zuzana Kamenská 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2017

ISBN 978-80-556-2229-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Sarah J. Maas: The Assassin and the Empire,
ktorý vyšiel v zbierke
Sarah J. Maas: The Assassin's Blade (Throne of Glass Novellas)
vo vydavateľstve Bloomsbury, London 2014,
preložila Zuzana Kamenská.
Zodpovedná redaktorka Stela Solčianska
Editor Erik Fazekaš
Úprava obálky Dodo Dobrík
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2017.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač Patria I., spol. s r. o., Prievidza
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

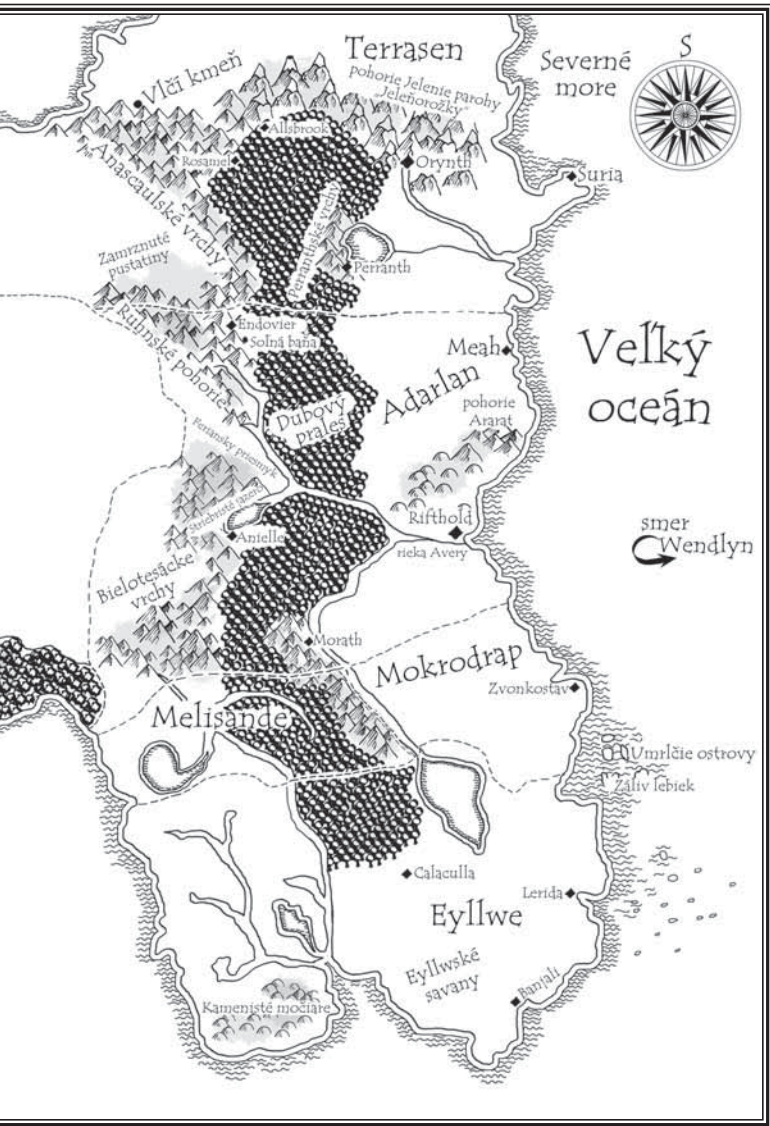

VRAHYŇA
proti
IMPÉRIU

Erilea

Celaena Sardothien ležala schúlená v kúte väzenského voza a pozorovala machule tieňov a svetla na stene. Stromy s listami v sýtych odtieňoch jesene akoby nakúkali cez malé zamrežované okienko, aby sa na ňu pozreli.

Oprela si hlavu o zatuchnutú drevenú stenu a započúvala sa do vrzgania voza, rinčania pút na zápästiach a členkoch, do dunivých hlasov a občasného smiechu stráží, ktoré už dva dni sprevádzali voz.

No hoci si to uvedomovala, zahaľovalo ju ohlušujúce ticho, ktoré všetko vytesnilo. Vedela, že bola smädná a hladná a prsty mala meravé od chladu, ale necítila to.

Voz narazil na výmoľ a Celaenu nadhodilo tak prudko, že si udrela hlavu. Ešte aj bolesť bola vzdialená.

Fliačky svetla na stenách tancovali ako snehové vločky.
Ako popol.

Popol sveta, ktorý zhorel do tla a jeho ruiny sa povalovali okolo nej. Na popraskaných perách a na ťažkom jazyku cítila chuť popola mŕtveho sveta.

Bolo jej milšie ticho. V tichu nepočula najhoršiu otázku zo všetkých: *Spôsobilá si to sama?*

Voz prešiel popod husté koruny stromov, ktoré úplne zatienili slnko. Na sekundu ticho ustúpilo a táto otázka sa jej predrala do lebky, do pokožky, do dychu aj do kostí.

A v tme si spomenula.

Pred jedenástimi dňami

Celaena Sardothien posledný rok čakala len na tento večer. Sedela na drevenom krove pod pozlátenou kupolou Kráľovského divadla, vdychovala hudbu stúpajúcu z orchestra hlboko pod ňou. Hompálala vo vzduchu nohami. Predklonila sa, aby sa mohla oprieť o ruky.

Hudobníci sedeli v polkruhu na pódiu. Naplňali divadlo takým čarovným zvukom, že Celaena občas zabúdala dýchať. Za posledné štyri roky počula túto symfóniu štyri razy, ale až doteraz to bolo s Arobynnom. Bola to ich každoročná jesenná tradícia.

Hoci vedela, že by nemala, zablúdila očami k súkromnej lóži, kde sedávala do minulého mesiaca.

Bolo to zo zlomyseľnosti alebo z arogancie, že tam teraz Arobynn Hamel sedel s Lysandrou po svojom boku? *Vedel*, čo tento večer pre Celaenu znamenal – vedel, ako veľmi sa naň každý rok tešila. A hoci s ním nechcela ísť a už s ním nechcela mať nič spoločné, veľmi rýchlo si priviedol Lysandru. Akoby preňho tento večer nič neznamenal.

Dokonca aj z výšky videla, ako Kráľ vrahov drží mladú kurtizánu za ruku a nohou sa dotýka sukne jej ružovej róby. Prešiel mesiac, odkedy Arobynn vyhral Licitáciu o Lysandrino panenstvo, no zdalo sa, že stále si uzurpuje jej čas. Vôbec by ju neprekvapilo, keby uzavrel nejakú dohodu s jej

madam, aby si mohol Lysandru nechať, kým sa mu nezu-
nuje.

Celaena si nebola istá, či Lysandru skôr neľutuje.

Znova sa zadívala na pódium. Nevedela, prečo prišla ani
prečo Samovi povedala, že má niečo dohodnuté a nemôže
s ním ísť na večeru do ich obľúbeného hostinca.

Posledný mesiac Arobynna nevidela ani sa s ním nezho-
várať. A ani nechcela. Toto však bola jej najobľúbenejšia
symfónia. Hudba bola taká krásna, že sa naučila zahrať po-
merne dlhú časť, aby prežila ročné čakanie.

Tretia časť symfónie sa skončila a pod ligotavým stropom
divadla sa rozoznel aplauz. Orchester počkal, kým tieskanie
ustalo, a pustil sa do veselého záverečného allegra.

Aspoň tu medzi trámami nemusela byť v róbe a pred-
stierať, že patrí medzi šperkmi ovešaný dav tam dole. Keď-
že sa nikto nedíval nahor, osoba v čiernom, usadená pod
stropom za krištáľovými lustrami s tlmenými svetlami, os-
tala nepovšimnutá.

Tu hore mohla robiť, čo sa jej zachcelo. Mohla si oprieť
hlavu o ruky, hompáľať nohami do rytmu hudby alebo sa
postaviť a *zatancovať si*. A čo, že už nikdy nebude sedieť
v milovanej lóži s červenými zamatovými sedadlami a s vy-
lešteným dreveným zábradlím?

Hudba sa vinula divadlom a každý tón bol geniálnejší
než ten predchádzajúci.

Rozhodla sa opustiť Arobynna. Splatila svoj a Samov
dlh a posunula sa vo svojom živote ďalej. Vzdala sa pozície
chránenkyne Arobynna Hamela. Bolo to jej rozhodnutie,
ktoré neľutovala, najmä nie po tom, ako ju Arobynn tak bo-
lestivo zradil. Pohanil ju a klamal jej. Použil jej krvavé pe-
niaze, aby získal Lysandru v Licitácii, len aby sa jej pomstil.

Hoci sa ešte vždy považovala za adarlanskú vrahyňu, v kútiku duše uvažovala, ako dlho jej Arobynn tento titul ponechá a kedy vymenuje za svojho zástupcu niekoho iného. No nikto ju *skutočne* nemohol nahradiť. Či už patrila Arobynnovi, alebo nie, bola stále najlepšia. Navždy bude najlepšia.

Nebude?

Zažmurkala a uvedomila si, že prestala počúvať hudbu. Mohla by si nájsť iné miesto, odkiaľ by nevidela na Arobynnu a Lysandru. Postavila sa. Od toľkého sedenia na tvrdom dreve ju rozbolel zadok.

Celaena urobila krok a trám sa pod jej čižmami mierne prehol. Odrazu zastala. Hoci bolo všetko také, ako si pamätala, každý tón bol bezchybný, predsa sa jej hudba odrazu zdala akási iná. Hoci niektoré časti dokázala zahrať naspamäť, zrazu mala pocit, že skladbu počuje prvý raz, akoby jej vnútorný rytmus *nebol* v súlade so zvyškom sveta.

Celaena sa opäť pozrela na známú lôžu pod sebou, kde Arobynn dlhou svalnatou rukou objímal opierku Lysandrinho sedadla.

Jej sedadla, ktoré bolo najbližšie k pódiu.

Stálo to však za to. Bola slobodná, aj Sam bol slobodný a Arobynn... Urobil, čo mohol, aby jej ublížil. Vzdať sa luxusu bola malá cena za život, v ktorom sa nad ňou majetnícky netýčil.

Hudba sa dopracovala k horúčkovitému vrcholu. Premenila sa na vír zvuku, cez ktorý prešla k malým dvierkam, ktoré viedli na strechu.

Hudba burácala, každý tón cítila ako pulzovanie vzduchu na pokožke. Celaena si na hlavu natiahla kapucňu a vykĺzla do noci.

Bolo skoro jedenásť, keď Celaena odomkla dvere na svojom byte a vdýchla známu vôňu domova. Väčšinu posledného mesiaca strávila zariaďovaním priestranného bytu ukrytého na hornom poschodí skladu v štvrti chudobných, o ktorý sa teraz delila so Samom.

Stále dookola sa ponúkal, že za byt zaplatí polovicu, ale ignorovala ho. Nešlo o to, že nechcela jeho peniaze, skôr chcela prvý raz v živote mať *svoj* vlastný priestor. A hoci jej na Samovi veľmi záležalo, chcela, aby bol byt len jej.

Vkĺzla dnu a zadívala sa na veľkú miestnosť, ktorá ju privítala: naľavo bol lesklý dubový jedálenský stôl, okolo ktorého sa pohodlne zmestilo osem čalúnených stoličiek, napravo bol červený gauč, dve kreslá a nízky stolík pred vyhasnutým krbom.

Chladný krb prezradil veľa. Sam nebol doma.

Celaena by možno vošla do kuchyne a zjedla polovicu malinového koláča, ktorú Sam nevládal dojesť na obed, možno by si vyzula čižmy, oprela sa o okno siahajúce od podlahy po strop a hľadela na nádherné nočné mesto. Možno by spravila ešte niekoľko iných vecí, keby si na malom stolíku pri vchodových dverách nevšimla odkaz.

Šiel som von, stálo v ňom Samovým písmom. *Nečakaj na mňa*.

Celaena pokrčila papierik v ruke. Presne vedela, kam šiel – a *presne* vedela, prečo nechcel, aby naňho počkala.

Lebo keby spala, nevidela by krv a modriny, ktoré by ho pokrývali, keď v noci dokrúva domov.

Zúrivo zanáďavala, hodila pokrkvany lístok na zem a vyšla z bytu. Treskla za sebou dverami.

Ak bolo v Riftholde miesto, kde človek vždy narazil na spodinu hlavného mesta, bola to Kobka.

Na pomerne tichej ulici v štvrti chudobných Celaena ukázala peniaze hrubokrým vyhadzovačom pred masívnymi železnými dverami a vošla do sály rozkoší. Okamžite ju omráčili horúčava a smrad, ale udržala si masku ľadového pokoja a sebavedomo zišla do spleti podzemných miestností. Stačil jej jeden pohľad na dav tiesniaci sa okolo hlavnej bojovej jamy a presne vedela, kvôli komu ľudia tak jasajú.

Pomaly zišla po kamenných schodoch s rukami na dosah mečov a dýk zastrčených v pošvách na opasku, ktorý jej visel nízko na bokoch. Väčšina ľudí by sa do Kobky vyzbrojila ešte viac, ale Celaena tu bola toľko ráz, že dokázala predvídať nebezpečenstvo, ktoré predstavovala zvyčajná klientela, a navyše sa o seba vedela postarať. Napriek tomu si nechala na hlave kapucňu, a tak mala väčšinu tváre ukrytú v tieni. Mladá žena na takomto mieste bola vždy vystavená hrozbe, zvlášť, keď sem väčšina zákazníkov prišla kvôli *tomu druhému* druhu zábavy, ktorý Kobka ponúkala.

Keď došla na koniec úzkeho schodiska, smrad špinavých tiel, zatuchnutého piva a ešte nechutnejších vecí jej naplno vrazil do nosa. Obrátil sa jej žalúdok a Celaena v duchu poďakovala bohom, že nevečerala.

Prekĺzla davom natlačeným okolo hlavnej jamy a usilovala sa neďívať do výklenkov po bokoch sály, kde pracovali dievčatá a ženy, ktoré nemali toľko šťastia ako Lysandra a nepredali ich do nevestinca vyššej triedy. Niekedy, keď si Celaena skutočne chcela pokaziť deň, premýšľala, či by ju postihol rovnaký osud, keby sa jej Arobynn neujal.

Preto bolo jednoduchšie neďívať sa tam.

Celaena sa pretlačila okolo chlapov a žien zhrknutých pri vykopanej diere, no dávala pozor, aby ju niečie rýchle ruky nepripravili o mešec alebo niektorú z jej nádherných zbraní.

Oprela sa o drevený stĺp a zahľadela sa do ringu v zemi.

Sam sa pohyboval tak rýchlo, že ozrutný muž pred ním nemal šancu. Každý brutálnej rane sa ladne uhýbal – niečo robil inštinktívne, no zvyšok sa naučil za roky výcviku v Sídle vrahov. Obaja boli do pol pásu vyzlečení a na Samovej svalnatej hrudi sa ligotal pot zmiešaný s krvou. Všimla si, že to nebola jeho krv. Jeho jedinými zraneniami boli rozbitá pera a modrina na líci.

Jeho protivník sa naňho vrhol a pokúsil sa Sama zvaliť na piesok. No Sam sa prudko zvrtol a obor sa zatackal popri ňom. Vtom ho Sam kopol bosou nohou do chrbta. Muž s buchotom dopadol do piesku. Náraz rozochvel špinavú kamennú dlážku pod jej nohami. Dav zajasal.

Sam mohol v okamihu zasadiť sokovi ranu, po ktorej by ostal v bezvedomí, mohol mu zlomiť väzy alebo ukončiť zápas desiatkami iných spôsobov, ale podľa divokého a spokojného lesku v jeho očiach Celaena vedela, že sa chce so svojím protivníkom ešte pohrať. Rany na jeho tvári boli pravdepodobne výsledkom chýb, ktoré spravil naschvál, aby zápas pôsobil aspoň trochu vyrovnané.

Boj v Kobke totiž nebol o tom, aby súper dostal knock out – bolo to predstavenie pre publikum. Dav divel od vzrušenia, lebo Sam im očividne predvádzal súboj hodný ich peňazí. A podľa krvi na Samovom tele to nebolo jeho jediné predstavenie v ten večer.

Z hrdla sa jej vydralo tiché zavrčanie. V Kobke platilo jediné pravidlo: žiadne zbrane, iba päste. No človek aj tak mohol skončiť s príšernými poraneniami.

Jeho súper sa postavil na neisté nohy, ale Sama už omrzelo čakať.

Úbohý obor nemal ani čas zdvihnúť ruky, keď Sam vyskočil a kopol ho do hlavy. Chodidlom narazil do mužovej tváre tak silno, že prasknutie kosti prehlušilo aj výkriky obecenstva.

Protivník sa naklonil a z úst mu vytryskla krv. Sam ho opäť udrel, tentoraz pästou do brucha. Muž sa prehovel v páse a Sam mu vrazil kolenom do nosa. Bitkárovi vyletela hlava nahor a potom padal, padal, padal...

Dav víťazoslávne zajačal, keď Sam zakrvavenou pästou uštedril mužovi poslednú ranu do tváre. Skôr než zasadil úder, Celaena vedela, že chlapa knokautuje.

Nešťastník padol na piesok a viac sa nepohol.

Zadychčaný Sam zdvihol ruky nad hlavu a dav nadšene zavrieskal.

Celaene pri hulákaní obecenstva skoro praskli bubienky. Zaškrípala zubami, keď do piesku zostúpil ceremoniár a vyhlásil Sama za víťaza.

Nebolo to spravodlivé. Bez ohľadu na to, akého súpera by proti nemu postavili, Sam by vyhral.

Celaene prebehlo myslou, či by nemala zoskočiť do jamy a vyzvať Sama na súboj.

To by bolo predstavenie, na ktoré by v Kobke nikdy nezabudli.

Stisla si ruky. Celý mesiac, odkedy odišla od Arobynna, nemala jediný kontrakt, hoci so Samom aj naďalej trénovali najlepšie, ako vedeli... Och, nutkanie zoskočiť do jamy a *všetkých* poraziť bolo priam neovládnutelné. Na tvári sa jej rozhostil krutý úsmev. Ak Sama považovali za dobrého, potom by im *skutočne* dala dôvod jačať od vzrušenia.

Sam zbadal, ako sa opiera o stĺp. Jeho víťazoslávny úsmev síce nezmizol, ale v hnedých očiach sa mu zjavil nespokojný záblesk.

Naklonila hlavu k východu. Tým gestom mu povedala všetko, čo potreboval vedieť: ak nechcel, aby za ním skočila do jamy, tak nadnes dobojoval, a stretnú sa na ulici, hneď ako si vyzdvihne svoju výhru.

A potom sa začne skutočný boj.

„Mám si robiť starosti alebo si mám vydýchnuť, že nič nevravíš?“ spýtal sa Sam, keď kráčali domov klukatými zadnými uličkami hlavného mesta.

Celaena sa vyhla mláke, ktorá bola buď kalužou dažďovej vody, alebo moču. „Premýšľam nad tým, ako začať bez kriku.“

Sam si odrkol a ona zaškrípala zubami. Na páse mu cinkal mešec peňazí. Hoci mal kapucňu stiahnutú hlboko do čela, videla jeho rozťatú peru.

Zaťala päste. „Sľúbil si, že sa tam viac nevrátiš.“

Sam upieral zrak do úzkej uličky pred nimi, vždy bol v strehu, vždy pátral po možnom zdroji nebezpečenstva. „*Nesľúbil som*. Povedal som, že nad tým považujem.“

„Ľudia v Kobke *umierajú*!“ Povedala to hlasnejšie, než zamýšľala, a jej slová sa niekoľko ráz odrazili od múrov uličky.

„Ľudia umierajú, lebo sú hlupáci bažiaci po sláve. Nie sú vycvičení vrahovia.“

„Nehody sa však stávajú. Ktorýkoľvek z nich by do ringu mohol prepašovať nôž.“

Prudko a drsne sa zasmial. Bol to smiech plný mužskej arogancie. „Naozaj tak veľmi podceňuješ moje schopnosti?“

Odbočili do ďalšej uličky, kde skupinka ľudí fajčila fajky pred slabo osvetleným hostincom. Celaena počkala, kým neprešli okolo nich, až potom prehovorila. „Riskovať život pre niekoľko mincí je absurdné.“

„Potrebujeme tolko peňazí, koľko dokážeme zohnať,“ odvetil potichu Sam.

Zmeravela. „Máme peniaze.“ *Trocha* peňazí. Každým dňom sa však ich úspory zmenšovali.

„Nevydržia nám navždy. V poslednom čase sme nedostali žiadne nové kontrakty. A navyše pri tvojom životnom štýle nič neušetríme.“

„Pri *mojom* životnom štýle!“ zasyčala. No bola to pravda. Dokázala žiť skromne, ale jej srdce patrilo luxusu – krásnym šatám, chutným jedlám a drahému zariadeniu. Brala ako samozrejmosť, koľko toho mala v Sídle vrahov. Arobynn síce mal podrobný zoznam výdavkov, za ktoré mu bola dlžná, ale za jedlo, sluhov a koče im nikdy nič neučtoval. A teraz, keď sa o seba musela postarať sama...

„V Kobke sú ľahké boje,“ pokračoval Sam. „Dve hodiny tam a dokážem celkom dobre zarobiť.“

„Kobka je smradľavá kopa hnoja,“ odsekla. „Máme na viac. Môžeme si zarobiť inde.“ Nevedela kde, ale rozhodne dokázala nájsť niečo lepšie než zápasy v Kobke.

Sam ju schmatol za ruku a prinútil ju pozrieť sa mu do tváre. „Čo keby sme odišli z Riftholdu?“ Hoci jej tvár zakrývala kapucňa, zdvihla obočie. „Čo nás tu drží?“

Nič. Všetko.

Nedokázala mu odpovedať, a tak striasla jeho ruku a pokračovala v chôdzi.

Bol to šialený nápad. Opustiť Rifthold. Kam by sa po-deli?